

Sygn. akt X Ca 62/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 czerwca 2014 r.

Sąd Okręgowy w Bydgoszczy X Wydział Cywilny Rodzinny

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Danuta Konopka
Sędziowie:	SO Katarzyna Chajęcka SO Anna Pochyleczuk (spr.)
Protokolant:	st. sekr. sąd. Małgorzata Sztuczyńska

po rozpoznaniu w dniu 4 czerwca 2014 r. w Bydgoszczy

na rozprawie sprawy

z powództwa F. Ś.

przeciwko A. Ś.

o alimenty

na skutek apelacji wniesionej przez pozwanego

od wyroku Sądu Rejonowego w Bydgoszczy

z dnia 6 listopada 2013 r., sygnatura akt VI RC 349/13

1. zmienia zaskarżony wyrok w punkcie 1 i 2 w ten tylko sposób, że podwyższa alimenty od pozwanego na rzecz powoda z kwoty 800zł. miesięcznie do kwoty 1200zł. /tysiąc dwieście/ miesięcznie i oddala powództwo w pozostałej części,
2. zmienia zaskarżony wyrok w punkcie 4 w ten sposób, że w miejsce kwoty 1200zł. zasądza kwotę 552zł.,
3. oddala apelację w pozostałym zakresie,
4. znosi wzajemnie koszty procesu za II instancję.

Sygn. akt X Ca 62/14

UZASADNIENIE

Powód F. Ś. wniósł o podwyższenie alimentów z kwoty 800 zł ustalonych wyrokiem Sądu Rejonowego w Bydgoszczy z dnia (...)roku w sprawie o sygn. akt (...)do kwoty 2.500 zł miesięcznie.

Pozwany A. Ś. w odpowiedzi na pozew uznał powództwo do kwoty 1.000 zł miesięcznie i wniósł o jego oddalenie w pozostałym zakresie.

Wyrokiem z dnia 6 listopada 2013 r. Sąd Rejonowy w Bydgoszczy podwyższył od pozwanego A. Ś. alimenty na rzecz powoda F. Ś. z kwoty 800 zł miesięcznie ustalonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Bydgoszczy z dnia (...)r. w sprawie o sygn. (...), do kwoty 1.700 zł. miesięcznie, płatną z góry do dnia 15-tego każdego miesiąca, do rąk powoda, z ustawowymi odsetkami w przypadku opóźnienia w płatności którejkolwiek z rat, począwszy od dnia 9 kwietnia 2013 r. (pkt 1 wyroku), w pozostałej części powództwo oddalił (pkt 2 wyroku), zasądził od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 540 zł. tytułem zwrotu kosztów sądowych (pkt 3 orzeczenia), zasądził od pozwanego A. Ś. na rzecz powoda F. Ś. kwotę 1.200 zł. tytułem kosztów zastępstwa procesowego (pkt 4 wyroku) oraz wyrokowi w pkt 1 nadał rygor natychmiastowej wykonalności (pkt 5 orzeczenia).

Sąd Rejonowy ustalił, iż powód F. Ś. pochodzi z małżeństwa A. Ś. i B. D., które zostało rozwiązane w 2003 roku. Wyrokiem Sądu Rejonowego w Bydgoszczy z dnia (...)roku w sprawie o sygn. akt (...)zostały podwyższone alimenty z wyroku rozwodowego z kwoty 750 zł do 800 zł miesięcznie. Sąd I Instancji ustalił również, iż w tym czasie powód miał 13 lat i uczęszczał do szkoły podstawowej. Obecnie ma 22 lata, jest studentem II roku wydziału politologii na (...) w B. (studia dzienne) oraz studiów niestacjonarnych na wydziale prawa na (...) w T.. Opłata za studia prawnicze za rok akademicki 2012/2013 wynosiła 4.660 zł, natomiast za rok akademicki 2013/2014 wynosi 4.800 zł. Miesięczny koszt utrzymania powoda Sąd ustalił na kwotę około 2.600 zł. Ustalono ponadto, iż matka powoda B. D. pracuje na stanowisku zastępcy komendanta w (...)i z tego tytułu uzyskuje dochód rządu 5.500,00 zł netto miesięcznie. Spłaca kilka kredytów i posiada samochód T. (...) rocznik 2007. Przechodząc do pozwanego Sąd Rejonowy ustalił, iż przez okres 16 lat pracował w firmie (...) S.A., gdzie zarabiał 8,430 zł miesięcznie. Umowa o pracę w spółce (...) S.A. została z pozwanym rozwiązana za porozumieniem stron z dniem 31 lipca 2013 roku. Powód nie zarejestrował się jako osoba bezrobotna poszukująca pracy. Pozwany jest właścicielem kilku nieruchomości, które przynoszą mu łączne dochody w kwocie 1.900 zł. miesięcznie. Żona pozwanego prowadzi działalność gospodarczą - psychoterapia i szkolenia. Sąd Rejonowy ustalił również, iż pozwany posiada oszczędności w kwocie 40 tysięcy zł. i często wraz z małżonką wyjeżdża na ekskluzywne wakacje. Ponadto na 4 - letniego syna z drugiego małżeństwa łoży alimenty w kwocie 1.500 zł miesięcznie i 800 zł na byłą drugą żonę.

Przechodząc do rozważań natury prawnej Sąd Rejonowy podkreślił, iż niewątpliwie na przestrzeni 9 lat od zasądzenia ostatecznych alimentów zmieniła się sytuacja życiowa powoda, który obecnie ma 22 lata. W okresie tym nie tylko wzrosły ceny towarów, usług, koszty utrzymania ale i zmieniły się potrzeby powoda jako studenta. Sąd podzielił przy tym stanowisko powoda co do łącznych kosztów jego utrzymania, które obecnie kształtują się na poziomie 3.000 zł. W ocenie Sądu pozwany bez uszczerbku może łożyć na powoda do czasu ukończenia przez niego studiów kwotę 1.700 zł i w ten sposób wypełniać swój obowiązek alimentacyjny. Matka powoda wypełnia swój obowiązek dając mu prawo zamieszkiwania, pokrywając koszt studiów, wakacji i leczenia. Mając na uwadze powyższe okoliczności Sąd uwzględnił w części żądanie w myśl art. 138 krio i 135 krio podwyższając alimenty do kwoty 1.700 zł miesięcznie, a w pozostałej części powództwo oddalił jako nieuzasadnione. O kosztach orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c. i 108 § 1 k.p.c. O rygorze orzeczono w myśl art. 333 § 1 k.p.c.

Powyższe orzeczenie w pkt 1, 3 i 4 zaskarżył pozwany zarzucając mu:

1. naruszenie prawa materialnego, a konkretnie:

- przepisu art. 133 § 1 krio poprzez błędną jego wykładnię i uznanie, że dziecko które ukończy jeden kierunek studiów wyższych nie będzie w stanie samodzielnie się utrzymać, wobec czego obowiązek alimentacyjny rodziców rozciąga się także na finansowanie kolejnych kierunków studiów,

-przepisu art. 135 § 1 krio poprzez błędną jego wykładnię i uznanie, że do usprawiedliwionych potrzeb dziecka należą wydatki związane z jego podjętymi bez zgody pozwanego studiami na drugim kierunku oraz kosztowne wczasy zagraniczne i krajowe,

-przepisu art. 136 krio poprzez niezastosowanie tego przepisu do zachowania powoda, który nie wykorzystuje posiadanych możliwości zarobkowych, nie szuka możliwości dorobienia, odmawia nawet pracy u ojca,

- art. 138 krio przez jego błędną wykładnię i uznanie za uzasadnione żądania podwyższenia alimentów w sytuacji, gdy zmiana stosunków nastąpiła nie tylko po stronie powoda, ale przede wszystkim po stronie pozwanego, dla którego wskutek utraty pracy podwyższenie świadczeń alimentacyjnych łączone jest z nadmiernym dla niego uszczerbkiem,

2. sprzeczność istotnych ustaleń sądu z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego, czyli naruszenie przepisów postępowania, a konkretnie naruszenie przepisu art. 233 § 1 kpc przez błędną, sprzeczną z zasadami logiki i doświadczenia życiowego oraz zgromadzonymi dowodami ocenę zebranego w sprawie materiału dowodowego i:

- błędne ustalenie, iż pozwany celowo i na użytek nin. procesu zrzekł się zatrudnienia w (...) S.A., podczas gdy pozwany został odwołany ze stanowiska wiceprezesa i członka zarządu (...) S.A. nie własną decyzją, lecz uchwałą (...)tej spółki, czego naturalną konsekwencją było rozwiązanie z nim stosunku pracy z (...) S.A. a następstwem tego błędu proceduralnego Sądu było naruszenie art. 136 krio przez błędne zastosowanie tego przepisu do sytuacji pozwanego oraz do oceny jego możliwości zarobkowych,

- błędne ustalenie, że aktualne możliwości zarobkowe pozwanego nadal wynoszą 8.430 zł. miesięcznie podczas gdy w rzeczywistości kształtują się one na poziomie 3.200 zł. a ma on jeszcze zobowiązania alimentacyjne wobec byłej żony i syna z poprzedniego małżeństwa,

- błędne ustalenie, że aktualne możliwości zarobkowe pozwanego wynoszą 8.430 zł. miesięcznie, wobec czego jest on w stanie łożyć na syna kwotę 1.700 zł. miesięcznie, podczas gdy z prawidłowej analizy zebranego w sprawie materiału dowodowego wynika, iż rzeczywiste możliwości zarobkowe i majątkowe pozwanego wynoszą 3.200 zł. miesięcznie i nie posiada on żadnych innych dochodów, wobec czego jego obowiązek alimentacyjny winien wyrażać się kwotą po 800 zł. miesięcznie,

- przez błędne ustalenie, że matka powoda zarabia tylko 5.539,98 zł. miesięcznie, podczas gdy jej zarobki są o 500 zł. miesięcznie wyższe,

-przez błędne ustalenie, iż usprawiedliwione koszty utrzymania powoda wynoszą 3.000 zł. miesięcznie, podczas gdy potrzeby te nie powinny przekraczać kwoty 1.600 zł. miesięcznie,

3. niewyjaśnienie wszystkich istotnych okoliczności faktycznych istotnych dla prawidłowego rozstrzygnięcia o wysokości obowiązku alimentacyjnego a w szczególności brak ustalenia, ile wynosiły zarobki rodziców powoda w dniu poprzedniego wyrokowania o należnych powodowi od pozwanego alimentach i w konsekwencji brak ustalenia, czy i o ile wzrosły zarobki i możliwości alimentacyjne rodziców powoda w porównaniu z dniem 14 lutego 2005 r.

Wskazując na powyższe podstawy odwoławcze skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu za obie instancje według norm przepisanych ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy w tym zakresie Sądowi Rejonowemu w Bydgoszczy do ponownego rozpoznania z pozostawieniem mu rozstrzygnięcia o kosztach postępowania apelacyjnego.

Odnosząc się do zawartego w pkt 4 zaskarżonego wyroku rozstrzygnięcia o kosztach procesu apelujący zarzucił naruszenie art. 100 kpc poprzez jego niezastosowanie i zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów procesu w kwocie 1.200 zł., podczas gdy z uwagi na wynik procesu koszty te winny zostać wzajemnie zniesione.

Wskazując na powyższe skarżący wniósł o zmianę pkt 4 zaskarżonego wyroku poprzez wzajemne zniesienie pomiędzy stronami kosztów procesu za pierwszą instancje oraz zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów postępowania odwoławczego według norm przepisanych.

W odpowiedzi na apelację powód wniósł o jej oddalenie w całości oraz o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów postępowania odwoławczego wg norm przepisanych (k.193-194).

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja zasługiwała na częściowe uwzględnienie.

Sąd Okręgowy, opierając się na materiale dowodowym zgromadzonym przez Sąd I instancji, dokonał odmiennej jego oceny w zakresie możliwości zarobkowych i majątkowych pozwanego, a także usprawiedliwionych potrzeb powoda.

W ocenie Sądu Okręgowego, Sąd Rejonowy wyjaśnił w toku przeprowadzonego postępowania wszystkie istotne okoliczności mające wpływ na rozstrzygnięcie niniejszej sprawy. Wbrew sugestiom skarżącego, Sąd I instancji starannie rozważył także zebrany w sprawie materiał dowodowy. Sąd Odwoławczy podziela konstatację Sądu Rejonowego, że podstawę żądania w niniejszej sprawie stanowi przepis art. 138 k. r. i o. zgodnie z którym „w razie zmiany stosunków można żądać zmiany orzeczenia lub umowy dotyczącej stosunku alimentacyjnego”. W konsekwencji, rozstrzygnięcie o żądaniu opartym na postawie cytowanego wyżej przepisu wymaga po pierwsze porównania stanu istniejącego w dacie uprawomocnienia się wyroku zasądzającego rentę alimentacyjną ze stanem istniejącym w dacie orzekania o ich obniżeniu bądź ewentualnie o ich podwyższeniu a następnie rozważenia, czy określony w orzeczeniu obowiązek alimentacyjny mieści się w granicach określonych w art. 135 § 1 k. r. i o. Gdy okaże się, że zakres obowiązku alimentacyjnego wynikającego z przepisów ustawy, na skutek zmiany stosunków, jest wyższy od wysokości obowiązku wynikającego z treści orzeczenia, żądanie podwyższenia renty alimentacyjnej należy uznać za uzasadnione.

Sąd Odwoławczy podziela stanowisko Sądu I instancji, iż od dnia rozstrzygnięcia o alimentach w wyroku z dnia (...)r. w sprawie(...)do chwili obecnej nastąpiła zmiana stosunków uzasadniająca podwyższenie renty alimentacyjnej na podstawie art. 138 kro. Należy wskazać, że uzasadnione potrzeby F. Ś. zwiększyły się od tego czasu. W tym czasie nie tylko wzrosły ceny podstawowych produktów w tym żywności i środków higieny, ale przede wszystkim nastąpiły zmiany w zakresie jego potrzeb indywidualnych związanych zarówno z jego edukacją i koniecznością zakupu pomocy naukowych, jak również rozwojem jego osobistych pasji i zainteresowań. Z trzynastoletniego chłopca uczęszczającego do szkoły podstawowej wyrósł na 22 letniego mężczyznę studiującego na dwóch kierunkach. Należy jednak zgodzić się z apelującym, iż nie wszystkie wydatki wskazane przez powoda są racjonalne i zgodne z realiami życia codziennego. Przede wszystkim do usprawiedliwionych kosztów utrzymania powoda nie sposób zaliczyć kosztów utrzymania aż trzy pokojowego mieszkania w B., które w skali miesiąca wynoszą około 800 zł. Powód bowiem może jeden z nich wynająć i z tego tytułu czerpać nieznaczny, ale stał dochód. Ponadto za nieuzasadnione uznać należy koszty jego zagranicznych podróży do (...), W. czy (...). Koszty w tym zakresie uznać należy za zbytek i nie sposób obciążać nimi pozwanego. Nie sposób także zaliczyć do usprawiedliwionych kosztów utrzymania powoda opłat za niestacjonarne studia prawnicze na wydziale prawa na (...) w T. w kwocie 4.800 zł. rocznie. Przede wszystkim bowiem należy zauważyć, iż powód ukończył już trzyletnie studia licencjackie na kierunku politologii na (...)w B.. Obecnie zaś jest studentem uzupełniających studiów magisterskich na tym samym kierunku. Zdaniem Sądu Odwoławczego, nie można mieć żadnych wątpliwości co do tego, że koszty wynikające z tej podstawowej edukacji powoda są zasadne i usprawiedliwione. Odmienne zaś należy ocenić koszty jego kształcenia na zaocznych studiach prawniczych w T., zwłaszcza zaś koszty czesnego w kwocie 5.000 zł. rocznie za drugi (niestacjonarny) kierunek studiów. W sytuacji bowiem, gdy powód podjął decyzję o podjęciu nauki na tak prestiżowym kierunku i kiedy nauka ta pociąga za sobą dodatkowe koszty rzędu 416 zł. miesięcznie, winien uzyskać zgodę osób zobowiązanych do jego alimentacji, zwłaszcza zaś ojca, który poza nim ma na utrzymaniu jeszcze byłą żonę i syna. Powód natomiast podjął decyzję o rozpoczęciu drugiego kierunku studiów bez uzgodnienia z pozwanym, informując go o tym jedynie telefonicznie. Zauważyć w tym miejscu należy, iż przy orzekaniu o obowiązku alimentacyjnym rodziców wobec dziecka, które osiągnęło pełnoletniość, studiuje dziennie na jednym kierunku i zamierza kontynuować naukę na innej wyższej uczelni, z którą to nauką - obok kosztów utrzymania - łączy się czesne, trzeba także uwzględniać okoliczność, czy pozwala na to stopa życiowa jego rodziców. Usprawiedliwione bowiem potrzeby dziecka powinny być oceniane między innymi na podstawie możliwości zarobkowych zobowiązanych do jego utrzymania i całego szeregu okoliczności każdego konkretnego wypadku. W szczególności pojęcia usprawiedliwionych

potrzeb nie można odrywać od pojęcia zarobkowych i majątkowych możliwości zobowiązanego. Pojęcia te w praktyce pozostają we wzajemnej zależności i obie przesłanki wzajemnie na siebie rzutują, zwłaszcza przy ustaleniu przez sąd wysokości alimentów (wyr. SN z 10.10.1969 r., III CRN 350/69, OSNPG 1970, Nr 2, poz. 15). Mając na uwadze powyższe Sąd Okręgowy podzielił zarzut apelacyjny, iż koszty czesnego w kwocie 4.800 zł. rocznie nie mogą zostać zaliczone do usprawiedliwionych kosztów utrzymania powoda, a co za tym idzie, kosztami tymi nie można obciążać jego ojca, jako zobowiązanego do alimentacji dziecka.

W ocenie Sądu Okręgowego nieco inaczej także należy ocenić możliwości zarobkowe i sytuację majątkową pozwanego. Sąd Okręgowy podziela zawarte w treści apelacji twierdzenia, że pozwany nie jest obecnie w stanie partycypować w kosztach utrzymania dziecka w zakresie określonym w zaskarżonym orzeczeniu. Zauważyć bowiem należy, iż w chwili orzekania o alimentach po raz ostatni, pozwany był zatrudniony jako wiceprezes spółki (...) S.A. z niebagatelnym wynagrodzeniem w kwocie 8.430 zł. miesięcznie. Ponadto jego dochód w 2012 r. wyniósł **ponad 227.000 zł., co w przeliczeniu na miesiąc daje dochód rzędu niemalże 19.000 zł.** Natomiast z dniem 31 lipca 2013 r. umowa o pracę w spółce (...) S.A. została z nim rozwiązana za porozumieniem stron i od tego czasu pozwany pozostaje bez zatrudnienia. Od dnia 1 sierpnia 2013 r. jedynym zatem źródłem jego utrzymania jest kwota 1.900 zł. miesięcznie z tytułu umowy najmu posiadanych nieruchomości. Rację ma przy tym skarżący, iż zgromadzony w toku postępowania materiał dowodowy nie pozwala stwierdzić, że obecna zawodowa bezczynność A. Ś. jest przez niego zawiniona. Pozwany odwołany bowiem został z zajmowanego do tej pory intratnego stanowiska nie własną decyzją, lecz uchwałą Rady Nadzorczej spółki, czego naturalną konsekwencją było rozwiązanie z nim stosunku pracy. W tej sytuacji trudno uznać, iż pozwany – rozwiązując umowę o pracę za porozumieniem stron - działał z zamiarem uchylecia się w całości lub w części od obowiązku alimentacyjnego, czy też wykazał się zwykłym niedołęstwem życiowym. Ponadto, orzekając o wysokości świadczeń alimentacyjnych na rzecz powoda Sąd Rejonowy nie wziął dostatecznie pod uwagę tego, że pozwany poza synem F. ma na utrzymaniu byłą żonę i czteroletniego syna, na których łoży alimenty w łącznej wysokości 2.300 zł. miesięcznie. Zauważyć bowiem należy, iż fakt urodzenia się kolejnych dzieci osobie zobowiązanej do alimentacji, zgodnie z utrwaloną już linią orzeczniczą Sądu Najwyższego, nie może pozostawać bez wpływu na rozmiar istniejącego już wcześniej po jej stronie obowiązku alimentacyjnego (por. wyrok SN z dnia 14 maja 2002 r., V CKN 1032/00, LEX nr 55514).

Pamiętać jednak należy, iż o zakresie świadczeń alimentacyjnych decydują możliwości zarobkowe (majątkowe) osoby zobowiązanej, nie zaś osiągnięte faktycznie przez nią dochody.

Pomimo zatem, że A. Ś. pozostaje obecnie bez pracy i utrzymuje się wyłącznie z czynszu najmu to uznać należy – za Sądem Rejonowym - iż jego możliwości zarobkowe pozwalają mu łożyć na powoda kwotę o 400 zł. wyższą od dotychczasowej tj. kwotę 1.200 zł. miesięcznie. W toku postępowania nie wykazano bowiem aby pozwany nie posiadał faktycznej możliwości podjęcia pracy za wynagrodzeniem wyższym od przeciętnego. Wręcz przeciwnie zgromadzony materiał dowodowy, jak również obecna sytuacja na rynku pracy, przemawia za uznaniem, że pozwany jako człowiek wykształcony (studia magisterskie i podyplomowe), w sile wieku (47 lat) oraz z wieloletnim doświadczeniem zawodowym w branży marketingowej, jest w stanie uzyskać intratną posadę na poziomie zbliżonym do dotychczasowej. Ponadto nie można zapominać o tym, że pozwany posiada liczne nieruchomości, które nie pozostają bez wpływu na ocenę jego faktycznych możliwości zarobkowych.

Na tle poczynionych wyżej uwag nie można zgodzić się także z ostatnim zarzutem apelacji, tj. zarzutem niewyjaśnienia przez Sąd Rejonowy wszystkich okoliczności faktycznych istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy. Ponowne jednak dywagacje Sądu Odwoławczego w tym zakresie uznać należy za zbędne.

Podnieść jedynie należy, iż błędnie skarżący podnosili w apelacji, iż matka powoda – B. D. zarabia obecnie ponad 6.000 zł. miesięcznie. Okoliczność ta pozostaje w oczywistej sprzeczności z materiałem dowodowym zgromadzonym w sprawie, zwłaszcza z zaświadczeniem o wysokości uzyskiwanego przez nią wynagrodzenia, z którego jednoznacznie wynika, iż jej miesięczny zarobek brutto wynosi ponad 7.600 zł. miesięcznie, nie zaś jak sugeruje skarżący znacznie ponad 8.000 zł.

Wobec powyższego, uznanie przez Sąd Rejonowy, że obciążenie pozwanego obowiązkiem alimentacyjnym względem syna w rozmiarze 1.700 zł. miesięcznie odpowiada jego możliwościom zarobkowym, nastąpiło z naruszeniem art. 135 § 1 krio. W ocenie Sądu II instancji, kwotą która odpowiada zarówno usprawiedliwionym potrzebom powoda, jak również możliwościom zarobkowym pozwanego, jest kwota 1.200 zł miesięcznie i w takiej wysokości alimenty pozwany winien uiszczać na rzecz syna.

Mając na uwadze powyższe, na podstawie art. 386 § 1 k.p.c., Sąd Okręgowy zmienił zaskarżony wyrok w punkcie 1 i 2 w ten tylko sposób, że podwyższył od pozwanego alimenty na rzecz małoletniego powoda do kwoty 1.200 zł miesięcznie i oddalił powództwo w pozostałej części oraz w pkt 4 w ten sposób, że zmniejszył zasądzoną od pozwanego na rzecz powoda tytułem kosztów zastępstwa procesowego kwotę 1.200 zł. do kwoty 552 zł. Uwzględniając bowiem zaistniałą zmianę i zmniejszenie zasądzonych alimentów z kwoty 1.700 do kwoty 1.200 zł. miesięcznie, uznać należało, iż powód wygrał sprawę zaledwie w 23%, a pozwany aż w 77 %, co skutkowało musiło stosownym obniżeniem kwoty z tytułu należnych powodowi kosztów zastępstwa procesowego ($2.400 \text{ zł.} \times 23 \% = 552$). (pkt 1 i 2 wyroku). W pkt 3 Sąd Okręgowy w oparciu o art. 385 k.p.c. apelację oddalił w pozostałym zakresie. Nałożenie bowiem na pozwanego obowiązku alimentacyjnego w takim zakresie, w jakim domagała się tego powód, doprowadziłoby do sytuacji, w której nie byłby on w stanie zaspokoić swoich podstawowych potrzeb, podczas gdy sytuacja materialna jego syna byłaby dużo lepsza, gdyż poza alimentami od ojca otrzymywałby on na swoje utrzymanie również środki od matki, która pracuje i zarabia ponad 5.000 zł. netto miesięcznie. Takie uregulowanie sytuacji materialnej stron nie znajduje uzasadnienia w obowiązującym stanie prawnym gdyż jak już na wstępie wspomniano, wysokość zasądzonych alimentów nie może przekraczać możliwości zarobkowych zobowiązanego, chociażby nie wszystkie potrzeby uprawnionego zostały zaspokojone.

Odnosząc się natomiast do kosztów procesu za II Instancję wskazać należy, iż pozwany domagał się obniżenia alimentów z kwoty 1.700 zł. miesięcznie do kwoty po 800 zł. miesięcznie. Tym samym kwota zaskarżenia wynosiła w niniejszej sprawie 900 zł. ($1.700 - 800 = 900$). Skoro zatem Sąd Okręgowy zmienił zaskarżone orzeczenie i podwyższył alimenty do kwoty 1.200 zł. miesięcznie, to uznać należało, iż pozwany wygrał sprawę apelacyjną w 55 %, a powód w 45%. Wobec powyższego Sąd na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. i art. 100 k.p.c. zniósł wzajemnie koszty zastępstwa procesowego stron za II instancję (pkt 4 wyroku).